

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v první věci žalobce **L. D.**, zastoupeného Mgr. Hanou Milatovou, advokátkou se sídlem AK Ostrava-Hrabová, Místecká 329/258, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MSK 20639/2012 ze dne 7.2.2012,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou ze dne 5.4.2012 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 13.1.2012, č.j. OD/14715/2011/Mi-354. Zároveň se domáhal přiznání odkladného účinku žalobě.

V žalobě uvedl, že rozhodnutím žalovaného ze dne 7.2.2012, sp. zn. DSH/4576/2012/Lip., bylo zamítnuto jeho odvolání a napadené rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13.1.2012, č.j. OD/14715/2011/Mi-354, potvrzeno. Městský úřad Nový Jičín, proti kterému směřovalo odvolání, jej uznal vinným ze spáchání přestupku proti

bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích a dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, kdy mu byla uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Správní řízení s ním bylo zahájeno dne 28.6.2011, kdy byl pozván prvoinstančním správním orgánem k projednání předmětného jednání, když ve věci bylo po jím podané řádné omluvě konáno 10.8.2011. Ve věci bylo jednáno bez jeho přítomnosti a bylo rozhodnuto tak, že byl uznán vinným z vytýkaného jednání, proti čemuž se v zákonné lhůtě odvolal. Předmětné odvolání odůvodnil zejména tím, že zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedeném dokazování, když správní orgán vycházel pouze ze záznamů vyhotovených Policií ČR, a to konkrétně z Oznámení přestupku a ze záznamu o dopravním přestupku a z příslušné fotodokumentace. Nad to poukázal na to, že správní orgán konal jednání, ačkoliv byl dále v pracovní neschopnosti, což doložil kopiemi rozhodnutí o pracovní neschopnosti ze dne 19.7.2011 a 12.8.2011. Správní orgán konal ústní jednání bez jeho přítomnosti, čímž mu bylo znemožněno se k věci řádně vyjádřit.

Odkázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Aa 34/2007 a uvedl, že jeho neúčastí byla věc projednána zcela v rozporu se zásadou materiální pravdy. Věc nebyla řádně a dostatečně prošetřena, když nebylo prokázáno, že policejní orgán jízdu jeho vozu po celou dobu, kdy se měl dopustit vytýkaných přestupků, sledoval. Nebylo také z jejich strany relevantně doloženo, že automobil řídil on.

Dále uvedl, že žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 14.11.2011, č.j. MSK 198472/2011, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Rozhodnutím Městského úřadu v Novém Jičíně ze dne 13.1.2012, č.j. OD/14715/2011/Mi.-354 byl uznán vinným z vytýkaného jednání, přičemž správní orgán doplnil dokazování o výpovědi svědků zasahujících policistů, tedy svědka pprap. H. a svědka T. Proti uvedenému rozhodnutí se v zákonné lhůtě odvolal, přičemž namítal jednání v jeho nepřítomnosti, ačkoli doložil řádně omluvu z jednání s žádostí o odročení jednání, když důvod své nepřítomnosti podložil potvrzením svého zaměstnavatele o pracovní cestě v plánovaném termínu jednání. Nad to poukazoval na to, že na úřední záznam a oznámení o přestupku nelze dle ust. § 134 odst. 4 správního řádu hledět jako na důkazy jako takové a na to, že svědecké výpovědi policistů jsou značně tendenční a v rozporu s institutem svědecké výpovědi.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2012, č.j. MSK20639/2012, sp. zn. DSH/4576/2012/Lip, bylo doručeno jeho zmocněnci, který jej od počátku ve věci zastupoval, a to Mgr. Petrovi Kaustovi, advokátovi se sídlem Čs. Legií čp. 1719/č.5, Ostrava-Moravská Ostrava. Toto rozhodnutí bylo doručeno advokátní kanceláři zmocněnce dne 8.2.2012, přičemž dne 6.2.2012 zmocněnci vypověděl plnou moc. Tato výpověď plné moci byla zmocněnci doručena dne 7.2.2012. Zmocněnec, s ohledem na množství vyřizovaných věcí, tuto skutečnost žalovanému oznámil dopisem ze dne 10.2.2012, který byl žalovanému doručen téhož dne. Uvedl, že přestože se žalovaný o výpovědi zmocněnce dozvěděl až dne 10.2.2012, tj. poté, co dne 8.2.2012 doručil předmětné rozhodnutí, došlo k tomu, že dne 7.2.2012 zaniklo oprávnění zmocněnce za něj jakkoliv jednat a taky přijímat jakékoliv písemnosti, tedy i rozhodnutí žalovaného. Ve věci tak již nebyl jeho zmocněnec oprávněn činit žádné úkony. Tuto skutečnost také oznámil žalovanému a vyzval jej, aby případné rozhodnutí doručoval přímo jemu.

Namítal, že žalovaný neprojednal řádně přestupek do zákonem určené doby a předmětné rozhodnutí je tak v rozporu se zákonem. Odkázal na ust. § 20 zák.č. 200/1990 Sb., přestupkového zákona, dle kterého nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok a uvedl, že jelikož mu žalovaný předmětné rozhodnutí nedoručil do 9.2.2012, napadené rozhodnutí tak nebylo řádně doručeno a přestupek nebyl projednán do zákonem stanovené lhůty jednoho roku a z tohoto důvodu mělo tak být řízení o přestupku zastaveno.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 19.6.2012 k námitkám žalobce uvedl:

- podle § 37 odst. 6 správního řádu je podání učiněno dnem, kdy došlo věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Odvolal-li žalobce plnou moc, je toto odvolání účinné vůči správnímu orgánu až ode dne, kdy se o něm správní orgán dozví, tedy kdy je mu odvolání plné moci doručeno, což se stalo dne 10. února 2012. Do té doby ze všech úkonů učiněných zmocněncem, včetně převzetí rozhodnutí, vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému, tedy žalobci. Věc nelze posoudit jinak, než že napadené rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno dne 8. února 2012, tedy ještě před zánikem odpovědnosti za přestupek a zcela v souladu se zákonem.

- sankce zákazu činnosti byla žalobci uložena na samé dolní hranici zákonné sazby, tedy nemohla být uložena sankce nižší, sankce pokuty pak byla uložena pouze mírně nad dolní hranicí zákonné sazby, a to jednak vzhledem k více přestupkům, pro které byl žalobce uznán vinným, jednak vzhledem k obdobným přestupkům spáchaným v minulosti a jednak vzhledem k místu spáchání přestupku. Žalovaný nepovažuje uložené sankce za zjevně nepřiměřené.

Závěrem žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě se vyjádřil tak, že navrhuje, aby odkladný účinek žalobě nebyl přiznán.

V replice žalobce ze dne 23.10.2012 k vyjádření žalovaného ze dne 19.6.2012 žalobce uvedl, že se nemůže ztotožnit s názorem žalovaného, že mu bylo rozhodnutí řádně doručeno dne 8.2.2012 a nedošlo tedy k marnému uplynutí lhůty k projednání přestupku zakotvené v § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů o přestupcích. Opakoval, že dne 6.2.2012 Mgr. Kaustovi odvolal plnou moc. Předmětné odvolání plné moci pak bylo zmocněnci doručeno dne 7.2.2012. Mgr. Kausta tedy v době, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno, žalobce nezastupoval, nebyl tedy oprávněn za žalobce jednat ani přijímat jakékoli písemnosti. Žalobce uvedl, že má za to, že není podstatné, kdy byla tato skutečnost oznámena žalovanému a že s tímto okamžikem nelze spojit účinek zániku plné moci. Rozhodnutí bylo doručeno pouze Mgr. Kaustovi, který v době doručení již nebyl zmocněncem žalobce, nikoli žalobci. Odkazoval na ustanovení §§ 33 a 34 zákona č. 500/2004 Sb., a uvedl, že správní řád nespojuje účinnost odvolání plné moci s okamžikem, kdy byla tato skutečnost sdělena správnímu orgánu. Dovožoval, že lze mít za to, že odvolání plné moci je vůči správnímu orgánu účinné, jakmile se o něm zmocněnec dozví. Uzavřel, že rozhodnutí nebylo žalobci řádně doručeno a došlo k zmeškání lhůty zakotvené v § 20 zákona o přestupcích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo, tedy i řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v mezích žalobních bodů k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č.150/2002 Sb. soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního.

Krajský soud tak zjistil, že:

- Dne 9.2.2011 bylo sepsáno Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, dopravní inspektorát Nový Jičín oznámení o přestupku, kterého se měl dopustit žalobce, když dne 9.2.2011 v 11.04 hod. na silnici I/48 v k.o. Starý Jičín řídil nákladní motorové vozidlo rz X VW MULTIVAN, kdy mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost 146 km/h, po odečtení tolerance radaru 141 km/hod, v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km. Poté pokračoval ve směru na Příbor, kdy v obci Šenov u Nového Jičína nerespektoval dopravní značku B 20 (70 km/hod), kdy mu byla naměřena rychlost 121 km/hod, po odečtení tolerance radaru 117 km/hod. Řidič porušil ust. § 4c, § 18/3 z.č. 361/2000 Sb. a je podezřelý z přestupku dle ust. § 22 odst.1 písm. f) bod č.2, § 22 odst. 1 písm. f bod č.3 z.č. 200/1990 Sb.

V kolonce vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku (z jednání, které má znaky přestupku) a podpis je uvedeno: odmítl podepsat.

- Dne 15.2.2011 inspektor prap. V. H. sepsal úřední záznam, ve kterém je uvedeno, že dne 9.2.2011 prováděl vnější výkon služby se zaměřením na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti na sil. I/48 od k.o. Palačov po k.o. Příbor, ve složení hlídky prap. T., prap. H. Dohled na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti prováděli za jízdy v policejním vozidle v civilním provedení, v kterém je zabudován silniční Radarový rychloměr RAMER 10C. Obsluhu radaru prováděl prap. T. Dne 9.2.2011 s policejním vozidlem v civilním provedení najížděli na sil. I/48 v k.o. Starý Jičín-Palačov z mostu č. 008 ve směru jízdy na Příbor a při sjezdu z mostu si všimli jedoucího vozidla VW Multivan, RZ X, které jelo v pravém jízdním pruhu a započalo předjíždět jiná motorová vozidla v místech, kde končí přípojovací jízdní pruh od obce Palačov ve směru jízdy na Příbor. Se služebním vozidlem vyjeli za vozidlem VW Multivan, RZ X, aby řidiči vozidla změřili rychlost jízdy, zda dodržuje nejvyšší dovolenou rychlost, kdy v daném úseku platí ustanovení § 18 odst.3 z.č. 361/2000 Sb. (90km/h). Po chvíli vozidlo VW Multivan, RZX dojeli v k.o. Starý Jičín a řidiči vozidla dne 9.2.2011 v 11:04 hod byla naměřena rychlost jízdy 146 km/h, po odečtení tolerance radaru 141 km/h.

Dále řidič vozidla VW Multivana, RZ X pokračoval v jízdě ve směru jízdy Příbor a v k.o. Šenov u NJ nerespektoval svislou DZ B 20 a „Nejvyšší dovolená rychlost (70 km/h), kdy mu byla Radarovým rychloměrem RAMER 10C dne 9.2.2011 v 11:06 hod. naměřena rychlost 121 km/h, po odečtení tolerance radaru 117 km/h.

Vozidlo VW Multivan, TR X předepsaným způsobem zastavili v k.o. Šenov u NJ u Vianoru. Za vozidlem jeli po dobu jízdy od k.o. Palačov po zastavení vozidla v k.o. Šenov u NJ, kdy vozidlo měli stále na dohled. Po zastavení vozidla, řidiče vozidla VW Multivan, RZ X, vyzval dle zákona k předložení potřebných dokladů

k řízení a provozu vozidla. Po předložení dokladů a následné lustraci byl v řidiči zjištěn: D. L., nar. X, bytem J., ul. S. X. Na předním sedadle vedle řidiče seděla manželka řidiče: A.M. L., nar. X, bytem 11. I. 8M.8, 56-410 D.

Po předložení potřebných dokladů řidiče vyzval, aby se podrobil odbornému měření za použití analyzátoru alkoholu v dechu zn. Dräger, kdy odborné měření bylo negativní. Poté řidiči sdělil, že nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec v k.o. Starý Jičín a nerespektoval svislou dopravní značku B 20a (70km/h) v k.op. Šenov u NJ, kdy za touto DZ také překročil nejvyšší dovolenou rychlost a dále řidiči sdělil, že je podezřelý ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst.1 písm. f bod č.2 a § 22 odst.1 písm. f bod č.3 z. č. 200/1990 Sb. Na místě vypsál Oznámení přestupku, přečetl řidiči jeho obsah a dal mu možnost se k dané věci vyjádřit. Řidič odpověděl, že si zatelefonuje svému právnímu zástupci a po telefonátu mu sdělil, že se nebude k přestupku vyjadřovat a odmítl se na Oznámení přestupku podepsat. Poté řidiči vrátil předložené doklady a řidič z místa odjel. Po vrácení dokladů pořídil na místě fotodokumentaci (vozidla a dokladů).

- Autorizovaným metrologickým střediskem K22 byl dne 3.12.2010 pod č. 259/10 vystaven ověřovací list měřidla - Silniční radarový rychloměr RAMER10C výrobce: RAMER C.H.M. a.s. Kunovice, rozsah měření 20 až 250 km/h, výrobní číslo senzoru 10/0621. Naměřené hodnoty odpovídaly údajům výrobce a požadavkům: Opatření obecné povahy číslo 0111-OOP-C005-09. Dle závěru AMS rychloměr byl ověřen, a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Konec platnosti byl stanoven dnem 2.12.2011.

- Dle evidenční karty řidiče žalobce, vystavené Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Severomoravského kraje, dopravní inspektorát Nový Jičín, žalobce je držitelem řidičských oprávnění A1, B, C. Žalobce se opakovaně dopouštěl přestupků, dle karty řidiče naposledy 8.11.2009 – rychlost mimo obec naměřena 159 km/h.

- Městský úřad Nový Jičín, odbor dopravy silničního hospodářství dne 31.5.2011 zahájil řízení o přestupku žalobce proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3., přestupkového zákona, po zjištění, že dne 9.2.2011 v 11 :04 hod. na silnici 1/48 v katastru obce Starý Jičín ve směru jízdy na Příbor jako řidič motorového vozidla zn. VW Multivan, rz X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec 50 km/h a více, když mu byla naměřena rychlost jízdy 146 km/h (po odečtu možné odchylky +/- 3% z naměřené rychlosti 141 km/h), a tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 51 km/h a dále pokračoval v jízdě ve stejném vozidle ve směru na Příbor a téhož dne v 11:06 hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B 20a na 70 km/h mimo obec o 30 km/h a více, když mu v katastru obce Šenov u Nového Jičína byla naměřena rychlost jízdy 117 km/h (po odečtu možné odchylky +/- 3% z naměřené rychlosti 121 km/h), a tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 47 km/hod., čímž porušil ustanovení 4 písm. c), § 18 odst. 3, silničního zákona, přičemž za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona se uloží pokuta od 5 000 do 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel od 6 měsíců do jednoho roku. Za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona

se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, tomu kdo tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel od jednoho měsíce do šesti měsíců.

Současně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na 29.6.2011, 15:30 hodin na Městský úřad v Novém Jičíně, odbor dopravy a SH, dveře č. 310.

Předvolání k ústnímu jednání na 29.6.2011 bylo doručováno na adresu J. S. č. 4216/6. Dle doručujícího orgánu, adresát je na uvedené adrese neznámý.

- Městský úřad Nový Jičín, odbor dopravy silničního hospodářství sdělil žalobci dne 28.6.2011, že zahájil řízení o přestupku (text jako ve sdělení ze dne 31.5.2011), a zároveň žalobce předvolal k ústnímu jednání na 20.7.2011 ve 13:30 hodin na Městský úřad v Novém Jičíně.

Předvolání bylo žalobci doručováno na adresu J., K. 1a. Žalobce si převzal zásilku Městského úřadu Nový Jičín dne 11.7.2011.

Dne 19.7.2011 se ke správnímu orgánu dostavila Mgr. Veronika Hanáková, která správnímu orgánu předložila plnou moc k zastoupení obviněného D. L., zároveň předložila plnou moc udělenou obviněným Mgr. Petru Kaustovi, substituční plnou moc pro Mgr. Veroniku Hanákovou a omluvu obviněného z neúčasti na ústním jednání ze dne 20.7.2011 z důvodu nenadálých zdravotních komplikací, konkrétně silné bolestivosti zad a omezené hybnosti s tím souvisejících. Obviněný žádal o odročení jednání. Téhož dne byla doručena kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti obviněného, vystavená MUDr. J.M. dne 19.7.2011. Dle III. dílu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, č. B 2713588 žalobce byl práce neschopen od 19.7.2011

- Městský úřad v Novém Jičíně, odbor dopravy a SH přípisem ze dne 20.7.2011 uvědomil žalobce o pokračování řízení o přestupku a zároveň jej předvolal k ústnímu jednání na den 10.8.2011, 8:00 hodin na Městský úřad v Novém Jičíně, odbor dopravy a SH, dv.č. 310.

Žalobce si převzal zásilku Městského úřadu Nový Jičín, stejně jako Mgr. Hanáková dne 21.7.2011.

- Obviněný se k ústnímu jednání dne 10.8.2011 nedostavil. Neúčast u jednání neomluvil, stejně jako právní zástupce. Po provedeném dokazování bylo vydáno rozhodnutí z téhož dne, kterým obviněnému byla uložena sankce: pokuta v částce 6.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož i povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč s tím, že zákaz počíná dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí převzal jak žalobce, tak právní zástupce, jak vyplývá z připojených doručenek, dne 11.8.2011.

- Proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 10.8.2011 podal žalobce, prostřednictvím právního zástupce, ze dne 25.8.2011 odvolání. Namítal, že zjištěný skutkový stav dle správního orgánu nemá oporu v provedeném dokazování. Neúčast u jednání omlouval nepříznivým zdravotním stavem. Poukázal na to, že jednání se koná cca 230 km od jeho bydliště.

Poukázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Aa 34/2007. Zdůraznil, že měl zájem celou věc se správním orgánem osobně projednat, což dokládal tím, že pro případ řádného doručení písemností správního orgánu jeho osobě sdělil prostřednictvím své právní zástupkyně svou aktuální adresu.

Dále namítal, že pokud věc byla projednána bez jeho účasti, bylo jednáno v rozporu se základní zásadou přestupkového řízení, tj. zásadou materiální pravdy. Dále namítal, že postupem správního orgánu byla přímo narušena zásada ústnosti, Poukázal na to, že správní orgán má povinnost provést veškeré důkazy za přítomnosti účastníků řízení a umožnit tak obviněnému se vyjádřit ke všem skutečnostem, jež jsou mu kladeny za vinu. Uvedl, že jako obviněný neměl možnost se jednat ve věci účastnit, bylo mu znemožněno se jakkoliv přímo vyjádřit při nařízeném jednání. Zároveň bylo porušeno i jeho právo zakotvené Listinou práv a svobod v čl. 38 odst. 2, jenž zaručuje každému, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Uvedl, že je si vědom toho, že nové rozhodnutí o pracovní neschopnosti ze dne 12.8.2011 nedoložil před stanoveným termínem. Poukazoval na skutečnost, že do tohoto času trvala nadále jeho pracovní neschopnost ze dne 19.7.2011. Dovožoval, že správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem a navrhoval, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a vrátil orgánu prvního stupně k dalšímu projednání.

K odvolání připojil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti B 2697498, vystavené MUDr. V. S. dne 12.8.2011, díl III., dle kterého žalobce byl práce neschopen od 12.8.2011.

- Přípisem ze dne 14.9.2011 Městský úřad Nový Jičín, odbor dopravy a silničního hospodářství postoupil odvolání žalobce žalovanému.

- Rozhodnutím ze dne 14.11.2011 Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství č.j. MSK 198472/2011 rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 10.8.2011 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. V odůvodnění rozhodnutí se zabýval dosavadním průběhem správního řízení, hodnocením procesního postupu i hodnocením skutkového stavu. Dospěl k závěru, že je nutno doplnit dokazování.

- Městský úřad Nový Jičín, odbor dopravy a silničního hospodářství dne 2.1.2012 uvědomil o pokračování řízení o přestupku právní zástupkyni žalobce. Zároveň sdělil, že dne 11.1.2012 v 8:00 hodin na Městském úřadě v Novém Jičíně, odbor dopravy a SH, dveře č. 310 proběhne ústní jednání, zároveň byl stanoven další termín jednání, a to 13.1.2012 v 8:00 hod.

- Přípisem ze dne 12.1.2012 žalobce požádal o odročení jednání, a to nejdříve na 24.1.2012, když do této doby je na pracovní cestě.

- Městský úřad Nový Jičín, odbor dopravy a silničního hospodářství dne 13.1.2012 jednal ve věci za přítomnosti zástupkyně žalobce, která navrhovala odročení ústního jednání a provedení výsledku klienta. Správní orgán provedl dokazování listinami a poté provedl výslech svědka policisty pprap. V. H., který uvedl, že dne 9.2.2011 prováděl výkon služby s kolegou T., kdy řídil vozidlo a kolega prováděl měření rychlosti. Při sjezdu z mostu ve směru jízdy na Nový Jičín na komunikaci I/48 si všimli

jedoucího vozidla zn. VW Transporter. Při tom, jak vyjížděli z přípojovacího pruhu, viděl, že toto vozidlo předjíždělo jiné vozidlo. Vozidlo VW Transporter nejprve dojele a následně začali u něj měřit rychlost jízdy v režimu start-stop za jízdy. Naměřili rychlost jízdy 146 km/h před odečtení tolerance. Dále pokračovali za vozidlem a změřili tomuto vozidlu rychlost jízdy v úseku označeném dopravní značkou B20a 70 km/h, kdy řidiči byla naměřena rychlost jízdy 121 km/h před odečtením. Poté vozidlo předjel a předepsaným způsobem jej zastavil u pneuservisu Vianor. Od prvního spatření tohoto vozidla jej měl neustále na dohled, během jízdy vozidlo nezastavilo. Svědek vyloučil, že během jízdy mohlo dojít k výměně řidiče. Po zastavení vozidla s řidičem přestupek projednával. Řidič předložil všechny potřebné doklady pro řízení. Byla u něj provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Vypsal oznámení o přestupku, kdy řidič sdělil, že se nebude vyjadřovat a tento protokol nepodepsal. Na místě provedl fotodokumentaci. Pamatuje si, že ve vozidle byla ještě spolujezdkyně-manželka řidiče. Zastaveného řidiče viděl poprvé, nemá k němu žádný vztah. Na otázku, kde bylo umístěno dopravní značení, uvedl, že toto je umístěno stále v blízkosti mostního tělesa na silnici I/48 v katastru obce Šenov u Nového Jičína ve směru na Příbor. K další otázce uvedl, že detailně vyhotovil fotodokumentaci. Vzpomínal si, že řidič měl při řízení rukavice. K překročení rychlosti došlo v katastru obce Starý Jičín, přesné místo je zaznamenáno údajem GPS na záznamu o přestupku. Měření bylo prováděno vozidlem označeným jako policie v civilním provedení. Radar R10c je zabudován v policejním vozidle v civilním provedení. Při zastavování byla zapnuta výstražná světla modré barvy, kdy vzadu byl puštěn světelný panel STOP POLICIE.

Dále byl proveden výslech svědka pprap. L. T., který uvedl, že dne 9.2.2011 vykonával službu s kolegou H. na silnici I/48 se zaměřením na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Měření rychlosti probíhalo vozidlem Škoda Octavia v civilním provedení se zabudovaným radarem typu R10e. Řidičem služebního vozidla byl pprap. H. a on byl obsluha radaru. Okolo jedenácti hodin sjížděli z mostu od obce Palačov na silnici I/48 ve směru jízdy na obec Příbor. Při sjezdu spatřili vozidlo zn. VW Multivan, rz X, šedé barvy, které jelo zjevně vyšší rychlostí. Z tohoto důvodu za vozidlem vyjeli. V katastru obce Starý Jičín provedli měření rychlosti za jízdy s funkcí start - stop. Vozidlu naměřili rychlost 146 km/h. Potom dále jeli za tímto vozidlem, kdy v katastru obce Šenov u Nového Jičína v místech, kde je rychlost omezena dopravní značkou č. B20a - snížení rychlosti na 70 km/h řidiči naměřili taktéž za pomoci funkce start - stop 121 km/h. Řidiče předjeli a za pomoci nápisu stop policie a majáku zastavili v přípojovacím pruhu k pneuservisu Vianor. Z vozidla vystoupili, s řidičem jednal pprap. H. - požádal ho o doklady, které předložil a provedl dechovou zkoušku, která byla negativní a lustraci řidiče na lustračním pracovišti Ostrava. Ve vozidle se dále nacházela manželka řidiče, která se nacházela na sedadle spolujezdce. Řidiči sdělili, čeho se dopustil a kolega poté vypsal oznámení o dopravním přestupku a poté, když šel řidiči oznámení ukázat, řidič někomu volal. Do oznámení se nevyjádřil a ani se nepodepsal. Kolega provedl fotodokumentaci vozidla s řidičem, jeho dokladů a dokladů spolujezdkyně. Po skončení všech úkonů řidič z místa odjel. Dále svědek uvedl, že řidiče od doby začátku měření až po jeho zastavení měli na dohled. V době, kdy vozidlo předjíždělo, řidiče dobře viděl. Řidiče nezná, před tím jej nikdy neviděl, nemá k němu žádný vztah. Na otázku správního orgánu na umístění předmětného dopravního značení uvedl, že je umístěno na začátku mostu - křížení silnicí I/48 a I/57 ve směru na Příbor. S odstupem času si již na podobu řidiče nevzpomíná.

Městský úřad Nový Jičín, odbor dopravy a silničního hospodářství rozhodl dne 13.1.2012 tak, že obviněného uznal vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2., a dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3., přestupkového zákona, ke kterému došlo dne 9.2.2011 v 11:04 hod. na silnici 1/48 v katastru obce Starý Jičín ve směru jízdy na Příbor, kde obviněný jako řidič motorového vozidla zn. VW Multivan, rz X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec 50 km/h a více, když mu byla naměřena rychlost jízdy 146 km/h (po odečtu možné odchylky +/- 3% z naměřené rychlosti 141 km/h), a tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 51 km/h. Dále pokračoval v jízdě ve stejném vozidle ve směru na Příbor a téhož dne v 11:06 hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B 20a na 70 km/h mimo obec o 30 km/h a více, když mu v katastru obce Šenov u Nového Jičína byla naměřena rychlost jízdy 117 km/h (po odečtu možné odchylky +/- 3% z naměřené rychlosti 121 km/h), a tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 47 km/hod., čímž porušil ustanovení 4 písm. c), § 18 odst. 3, silničního zákona. Za což mu byla uložena sankce - pokuta v částce 6.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož i povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč s tím, že zákaz počíná dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně podrobně uvedl z jakých podkladů vycházel, jaké provedl důkazy, citoval příslušná ustanovení zákona, odkázal na rozhodnutí NSS z 20.10.2011 č.j. 1 As 111/2011, odůvodnil i výši uložené sankce.

- Proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 13.1.2012 podal žalobce odvolání. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

- Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, přezkoumal napadené rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín na podkladě odvolání žalobce. Rozhodnutím ze dne 7.2.2012 žalovaný rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítá a napadeného rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 13.1.2012 č.j. OD/14715/2011/Mi-354 potvrzuje.

Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí podrobně vyjádřil k námitkám žalobce, které se týkaly jednak projednání přestupků v nepřítomnosti žalobce a jednak údajného nedostatečného zjištění skutkového stavu. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo vyhotoveno v písemné formě, jak má na mysli ust. § 67 odst. 2, věta 1., správního řádu, a obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníka, tedy náležitosti, uvedené v ust. § 68 odst. 1 správního řádu. Mimo to pak obsahuje i další povinné údaje, které jsou stanoveny v ust. § 69 odst. 1, 2 správního řádu - označení rozhodnutí, označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci a podpis oprávněné úřední osoby a taktéž jména a příjmení účastníka. Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje výroky, kterým byl D. L. uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Výrok splňuje kritéria daná ust. § 77 přestupkového zákona, tzn. obsahují popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměr sankce a náhradě nákladů řízení (ust. § 79 odst. 1

přestupkového zákona). V návaznosti na ust. § 68 odst. 2 správního řádu pak výrok obsahuje právní ustanovení, podle nichž správní orgán 1. stupně rozhodoval, a označení účastníka identifikačními znaky podle ust. § 18 odst. 2 správního řádu. Součástí výroku je i lhůta stanovená pro úhradu pokuty a nákladů řízení.

V odůvodnění rozhodnutí dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění vypořádal s příslušnou konkrétní otázkou a vyslovil konkrétní závěry. Odůvodnění tak splňuje požadavky uvedené v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V závěru napadeného rozhodnutí je uvedeno poučení. Poukázal na zrušující rozhodnutí č. j. MSK 198472/2011 ze dne 14.11.2011. Zdůraznil, že důvody, pro které se připouští projednat přestupek v řízení před správním orgánem 1. stupně v nepřítomnosti obviněného, jsou taxativně stanoveny. Posouzení důvodů náleží správnímu orgánu. Za náležitou omluvu správní orgán uzná např. lékařsky doloženou pracovní neschopnost obviněného nebo hospitalizaci ve zdravotnickém zařízení. Obviněný D. L. byl již v oznámení o pokračování řízení o přestupku výslovně poučen o tom, že pracovní důvody nejsou relevantními pro omluvu z jednání. Dále žalovaný zdůraznil, že bylo plně na obviněném, aby si svou osobní účast na ústním jednání zajistil a pokud tak neučinil, nemůže z tohoto stavu vinit správní orgán I. stupně.

Žalovaný též poukázal na to, že obviněný D. L. na základě plné moci ze dne 18.7.2011 zmocnil k zastupování advokáta Mgr. Petra Kaustu (viz. plná moc), který zmocnění přijal a který za sebe zmocnil substituta Mgr. Veroniku Hanákovou z téže advokátní kanceláře. Obviněný se ústního jednání nezúčastnil, jednání se zúčastnil zmocněný zástupce-substitut Mgr. Veronika Hanáková. Konstatoval, že obviněnému možnost a právo zúčastnit se ústního jednání byla správním orgánem dána, ale obviněný se i přes předchozí poučení správním orgánem 1. stupně svým přístupem sám připravil o osobní účast na ústním jednání. Pro řízení o přestupku si zmocnil zástupce a ten se ústního jednání zúčastnil. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2As 111/2011-56 ze dne 20.10.2011, a uvedl, že se ztotožnil s postupem a i se závěrem správního orgánu I. stupně, který účast obviněného D. L. na ústním jednání nepovažoval za překážku, bránící projednání věci v jeho osobní nepřítomnosti, ale za účasti jím zmocněného zástupce.

Žalovaný se též vyjádřil ke skutkovým zjištěním, ke všem provedeným důkazům. Zabýval se posouzením námitky obviněného D. L., že ze strany policistů nebylo relevantně prokázáno, že vozidlo řídil sám obviněný.

Uvedl, že opakované překročení nejvyšší dovolené rychlosti je dokumentováno fotografickým výstupem silničního radarového rychloměru, na němž je v obou případech měřené vozidlo zachyceno zezadu, a tudíž nelze identifikovat osobu řidiče a bylo tedy nutno procesně a důkazně se vypořádat i s touto námitkou. Zasahující policisté osobu řidiče - obviněného D. L. ztotožnili podle občanského průkazu X a řidičského průkazu č. X a tyto skutečnosti zanesli do záznamu "Oznámení přestupku" ze dne 9. 2.2011, ale i do úředního záznamu ze dne 15.2.2011. Správní orgán I. stupně důkaz videozáznamem neprovedl, ale tento důkaz nahradil důkazem - svědeckou výpovědí obou zasahujících policistů L. T. a V. H. Z jejich výpovědí shodně vyplynulo, že jedoucí vozidlo obviněného měli neustále pod dohledem, přičemž vozidlo nezastavilo. Svědek T. doplnil, že při předjíždění vozidla řidiče zřetelně viděl. Jsou zde tedy dvě důležité skutečnosti - vozidlo

obviněného jedoucí před služebním vozidlem Policie ČR v civilním provedení a v tu chvíli provádějící měření rychlosti a vizuální identifikace osoby při předjíždění měřeného vozidla až do okamžiku jeho zastavení. Konstatoval, že pokud policisté neměli pochybnosti o tom, kdo vozidlo řídil, vyzvali ke kontrole dokladů osobu, která se nacházela na místě řidiče, a v ní ztotožnili obviněného D. L. Je zde bezprostřední souvislost mezi zastavením vozidla a vzápětí provedenou kontrolou osoby řidiče, v němž byl zjištěn obviněný D. L.

Žalovaný uvedl, že nelze přijmout námitku obviněného D.L. na adresu správního orgánu I. stupně, že neučinil jiný důkaz, k jehož provedení byl vyzván již v rozhodnutí č. j. MSK 198472/2011. Správní orgán I. stupně doplnil dokazování o takové důkazy, které v první řadě jsou v souladu se zákonem a za další přispěly k objasnění stavu věci.

Námitku obviněného D. L., týkající se doby pořízení fotografie stojícího vozu a fotografie občanských průkazů správní orgán vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť i při absenci data a času pořízení fotografií (na nosiči CD) byly provedeny další důkazy, zejména důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů, z jejichž celkového kontextu vyplývá nezpochybnitelný závěr, že předmětné fotografie byly provedeny v přímé časové posloupnosti v rámci zjištění překročení nejvyšší dovolené rychlosti a bezprostředně poté i řešení přestupku policisty na místě samém. I za předpokladu, že by tyto fotografie dokladů nebyly pořízeny, nic to nezmění na závěru, že obviněný D. L. se vytýkaného protiprávního jednání dopustil, neboť jsou zde další důkazy, které takový závěr odůvodňují vyslovit.

V souvislosti s prováděním důkazů svědeckou výpovědí zasahujících policistů správní orgán odmítl argumentaci obviněného D. L. v odvolání, v němž obviněný napadá věrohodnost výpovědí obou zasahujících policistů. Konstatoval, že je zde zcela neutrální vztah obou svědků k obviněnému, kteří k němu nemají žádný pozitivní nebo negativní vztah a neznají se. Uvedl, že v obecné rovině pak nelze tvrdit, že policisté jsou považováni za důvěryhodnější svědky než běžní občané. To, že policisté popsali situaci od okamžiku zaměření rychlosti až do okamžiku jeho zastavení, ale nebyli schopni upřesnit místo, kde k měření došlo, ještě neznamená, že jejich výpověď z hlediska důkazního nelze přijmout. Správní orgán nepřisvědčil argumentaci obviněného na adresu svědků-zasahujících policistů, když obviněný se snažil zpochybnit pravdivost tvrzení svědků. Uvedl, že policisté popsali situaci tak, jak ji vnímali v okamžiku zákroku dne 9.2.2011 v době od 11:04 hod. - 11:06 hod. a nelze tato tvrzení odmítnout jen proto, že k situaci, která je ve svědeckých výpovědích popisována, došlo s odstupem 1 roku. Správní orgán připomenul v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007. Důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů L. T. a V. H. byl proveden jako jeden z důkazů uvedených v ust. § 51 odst. 1 správního řádu, když možnost jeho provedení navrhl správní orgán v rozhodnutí č. j. MSK 198472/2011 ze dne 14. 11. 2011.

Žalovaný uvedl, že v souhrnu provedeného dokazování a vyhodnocení všech důkazů dospěl k témuž závěru, k jakému dospěl správní orgán I. stupně. D. L. porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3/ přestupkového zákona, neboť

tohoto přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Dále pak D. L. porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. 22 odst. 1 písm. f) bod 2/ přestupkového zákona, neboť tohoto přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

Ke stanovené sankci se žalovaný vyjádřil tak, že správní orgán I. stupně i při ukládání druhu a výše sankce postupoval v souladu s právními předpisy. Za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona se podle ust. § 22 odst. 7 přestupkového zákona uloží pokuta od 5 000 Kč do 10000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona se podle ust. § 22 odst. 8 přestupkového zákona uloží pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Proto byl při ukládání sankce na místě postup podle ust. § 12 odst. 2 přestupkového zákona, který stanoví, že „za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků.“ Z uvedeného vyplývá, že nejprísněji postižitelný je přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2/ přestupkového zákona.

- Přípisem ze dne 5.5.2012 žalobce podal podnět k zahájení přezkumného řízení proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 7.2.2012, sp. zn. DSH/4576/2012/Lip.

III.

Podle ustanovení § 22 odst.1 písm. f) bod 2/ ve znění ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více, a podle bodu 3. překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.

Pokud se jedná o ustanovení § 22 zákona č. 200/1990 Sb., ten byl ke dni vydání rozhodnutí správních orgánů zrušen, neboť byl nově začleněn do zákona č. 361/2000 Sb., § 125c.

Podle § 12 odst.1 zákona č. 200/1990 Sb. při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám

a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Podle odstavce druhého téhož ustanovení za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nej přísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků.

IV.

V daném případě dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud vzal za prokázáno, že žalobce dne 9.2.2011 v 11:04 hod. na silnici 1/48 v katastru obce Starý Jičín ve směru jízdy na Příbor jako řidič motorového vozidla zn. VW Multivan, rz X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec 50 km/h a více, když mu byla naměřena rychlost jízdy 146 km/h (po odečtu možné odchylky +/- 3% z naměřené rychlosti 141 km/h), a tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 51 km/h. Dále pokračoval v jízdě ve stejném vozidle ve směru na Příbor a téhož dne v 11:06 hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B 20a na 70 km/h mimo obec o 30 km/h a více, když mu v katastru obce Šenov u Nového Jičína byla naměřena rychlost jízdy 117 km/h (po odečtu možné odchylky +/- 3% z naměřené rychlosti 121 km/h), a tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 47 km/hod., čímž porušil ustanovení 4 písm. a) a § 18 odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb. Dopustil se přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích. Za spáchání přestupku Městský úřad obviněnému uložil sankci pokuty ve výši 6.000,- Kč, a současně sankci zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, s počátkem ode dne nabytí právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný tak, že odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.

Námítkám žalobce, jak je uvedl v žalobě, zpochybňujícím spolehlivé zjištění skutkového stavu, krajský soud nepřisvědčil. Soud konstatuje, že pochybnosti do zjištěného skutkového stavu vnesla tvrzení žalobce, která však nebyla ničím podložena. Žalobce namítal, že nebylo relevantně doloženo, že automobil řídil on. Zároveň ale neuvedl, že by snad uvedeného dne, v uvedenou hodinu, automobil neřídil, popř. kdo řídil předmětné vozidlo. V oznámení o přestupku se nevyjádřil a záznam odmítl podepsat. Zasahující policisté osobu řidiče ztotožnili podle občanského průkazu a řidičského průkazu. Namítal-li žalobce, že nebylo prokázáno, že policejní orgán jízdu jeho vozu po celou dobu, kdy se měl dopustit vytýkaných přestupků, sledoval a dále, že z jejich strany nebylo relevantně doloženo, že automobil řídil on, jeví se tyto námítky ryze účelové. Žalobci nic nebránilo, aby v době, kdy byl policejní hlídkou zastaven a informován o tom, že překročil nejvyšší povolenou rychlost, své námítky uvedl na tiskopise „Oznámení přestupku“. Žalobce se k věci nejen nevyjádřil, ale odmítl oznámení podepsat.

Odkazoval-li žalobce na řízení před správním orgánem, kde namítal, že svědecké výpovědi policistů jsou značně tendenční a v rozporu s institutem svědecké výpovědi, soud tuto námítku nepovažuje za relevantní, a zdůrazňuje, že otázkou důkazní síly svědeckých výpovědí policistů se zabýval Nejvyšší správní soud např.

v rozsudku ze dne 8.9.2011, č. j. 1 As 97/2011-52, v rozsudku ze dne 27.9.2007, č. j. 4 As 19/2007-114. Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Soud se s tímto názorem NSS zcela ztotožňuje.

Ostatně žalobce tuto námitku, jako i některé další námitky nekonkretizoval, jeho námitky jsou pouze v obecné rovině, a proto se soud touto námitkou zabýval pouze v obecné rovině.

Námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně projednal přestupek v jeho nepřítomnosti, čímž mu bylo znemožněno se k věci řádně vyjádřit, soud rovněž nepovažuje za důvodnou. Správní orgán ve věci opakovaně nařídil jednání, jak je uvedeno výše. Ústní jednání bylo nařízeno na 29.6.2011. Toto jednání se nekonalo, když předvolání k jednání se nepodařilo žalobci na známou adresu doručit. Další ústní jednání bylo nařízeno na 20.7.2011. Žalobce se omluvil ze zdravotních důvodů. Ústní jednání bylo nařízeno na 10.8.2011. K ústnímu jednání se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili, aniž by se omluvili. Správní orgán ve věci rozhodl. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení, opět nařídil ústní jednání, a to na 11.1.2012. Zároveň stanovil náhradní termín ústního jednání na 13.1.2012, 8.00 hodin. Zástupkyně žalobce převzala předvolání k ústnímu jednání dne 6.1.2012. Telefonicky kontaktovala správní orgán a sdělila, že nebyla dodržena pětidenní lhůta pro předvolání. Bylo jí sděleno, že platí následující termín jednání 12.1.2012 (zřejmě písácká chyba). Žalobce přípisem ze dne 19.12.2011 omluvil neúčast u jednání dne 13.1.2011 (písácká chyba) z pracovních důvodů. Správní orgán prvního stupně dne 13.1.2012 věc projednal za přítomnosti zástupkyně žalobce, provedl důkaz listinami i výslechem svědků.

Krajský soud dospěl k závěru, že ze strany obviněného – žalobce se nejednalo o řádnou omluvu k ústnímu jednání dne 13.1.2012, když z potvrzení PRIMA CAR s.r.o. ze dne 12.1.2012 plyne, že D. L. je z pracovních důvodů v zahraničí od 9.1.2012 do 23.9.2012. Tento údaj žalobce opravil přípisem ze dne 19.12.2011, kde uvedl, že je na pracovní cestě do 23.1.2012. Na předvolance k ústnímu jednání je uvedeno poučení o tom, že důvody, které brání dostavit se řádně k jednání, je třeba dokladovat a zároveň, že pracovní důvody nejsou relevantní pro omluvu z jednání). Pokud se jedná o neúčast zástupce žalobce u ústního jednání dne 10.8.2011, pak tento se neomluvil, neuvedl závažný důvod, pro který by se nemohl k ústnímu jednání nařízenému správním orgánem dostavit, ač předvolání k ústnímu jednání převzal dne 21.7.2011. Jednalo se již o třetí, řádně obesaný, termín ústního jednání v řízení, v němž obviněný ani zástupce jinak neprojeví, vyjma omluvy z jednání, žádnou procesní aktivitu.

Namítal-li žalobce, že správní orgán jednal v jeho nepřítomnosti, čímž mu znemožnil se k věci samé vyjádřit, pak soud uvádí, že žalobci nebylo odňato jeho ústavně zaručené právo na projednání věci v jeho přítomnosti a na vyjádření se ke všem skutečnostem a prováděným důkazům, když předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno v dostatečném předstihu. Neúčast žalobce na jednání v jednání správnímu orgánu nebránila. Ostatně u ústního jednání dne 13.1.2012 byl přítomen žalobcem zvolený advokát. Neúčast žalobce na ústním jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla, neboť osobní účast žalobce nebyla v daném případě nutná, když tento po celou dobu řízení, a to včetně podané správní žaloby, neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení věci. Pro zastupování udělil žalobce plnou moc právnímu zástupci Mgr. Petru Kaustovi. Není povinností správního orgánu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům advokáta žalobce, zvláště za situace, kdy k ústnímu jednání nařízenému na 13.1.2012 zástupce žalobce omluvil neúčast obviněného u jednání z důvodu jeho pracovní cesty. Řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality a je tedy povinností správního orgánu řádně objasňovat přestupek. Důležitost důvodu, pro který žalobce žádal o odročení jednání, správní orgán posuzuje s přihlédnutím ke všem okolnostem konkrétního případu. V tomto směru v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, i uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, když krajský soud se zcela se stanoviskem žalovaného ztotožňuje.

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Žalobce mohl tohoto práva využít po celou dobu, kdy bylo vedeno řízení před správním orgánem, svou vlastní pasivitou (respektive obstrukční aktivitou) se připravil o možnost uplatnit toto právo na ústním jednání. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti také ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.

Právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, č. j. 3 As 10/2013-32). Na obviněného z přestupku tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást jisté požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně realizovat. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. To poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.

V postupu správního orgánu, který provedl ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, jenž byl řádně předvolán, ale za přítomnosti právní zástupkyně obviněného, nelze spatřovat žádné pochybení, jehož by se správní orgán v době ústního jednání mohl vyvarovat.

Uplatnění práva obviněného z přestupku být přítomen u projednání přestupku předpokládá součinnost ze strany správního orgánu i ze strany obviněného. Správní orgán má především povinnost řádně předvolat obviněného k jednání. Obviněný by se měl k jednání fyzicky dostavit, případně se náležitě omluvit. Realizace tohoto práva směřuje především k řádnému projednání přestupku. Jeho skrytým smyslem není vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by se obviněný mohl bránit projednání přestupku a dosáhnout tak zániku odpovědnosti za jeho spáchání (srov. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích).

Soud zdůrazňuje, že zastoupený účastník vykonává svá práva prostřednictvím svého zástupce. V daném případě byli obviněný i jeho zástupce s dostatečným předstihem informováni o konání ústních jednání (zejména jednání nařízené na 13.1.2012) včetně povinností souvisejících s podáním omluvy, možnosti projednat věc za zákonem stanovených podmínek v nepřítomnosti, možnosti navrhnout důkazy, nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku a jeho zástupce (advokáta) z neúčasti u ústních jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), zda ze spisu či jiných skutečností nevyplyvá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněného z přestupku nebo jeho zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod. Na obviněného lze klást určité požadavky, které zaručí, že ústní jednání bude možné efektivně uskutečnit. Správní orgán je nepochybně povinen vycházet dotčeným osobám vstříc (§ 4 správního řádu), tato povinnost však není bezbřehá a v plné míře může být realizována pouze za předpokladu přiměřené součinnosti ze strany obviněného z přestupku. Počet omluv žalobce v průběhu správního řízení navozuje i otázku jejich možné účelovosti vedoucí ke snaze řízení zdržovat a zatěžovat obstrukcemi.

K další námitce žalobce soud uvádí, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7.2.2012 nebylo řádně doručeno, když bylo doručeno jeho zmocněnci Mgr. Petru Kaustovi dne 8.2.2012, přičemž dne 6.2.2012 zmocněnci vypověděl plnou moc, takže zmocněnec nebyl oprávněn za něj jakkoliv jednat a taky přijímat jakékoliv písemnosti, tedy i rozhodnutí žalovaného. Výpověď plné moci byla doručena zmocněnci 7.2.2012.

Podle § 33 odst.1 zákona č. 500/2004 Sb. Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Zmocněncem účastníka řízení pro správní řízení může být kdokoliv, kdo má procesní způsobilost, koho účastník řízení k zastupování zmocní a kdo toto zastupování přijme. Zmocněncem může být i právnická osoba. Plná moc je ve vztahu ke správnímu úřadu platná, dokud není vypovězena a toto vypovězení správnímu

orgánu oznámeno. Do té doby je zmocněnec oprávněn činit za účastníka řízení úkony. Soud odkazuje na ustanovení § 28 odst. 2 o.s.ř.

Jestliže žalobce vypověděl procesní plnou moc svému zástupci v průběhu správního řízení dne 6.2.2012, o této skutečnosti správní orgán neinformoval, rozhodnutí správního orgánu ze dne 7.2.2012 převzal Mgr. Petr Kausta dne 8.2.2012, který ve sdělení adresovaném žalovanému ze dne 8.2.2012 uvádí mimo jiné, že s předmětnou výpovědí se měl osobně možnost seznámit až 9.2.2012 a nebyl objektivně schopen tuto výpověď obratem sdělit přestupkovému orgánu, a tedy oznámení o tom došlo žalovanému až po doručení rozhodnutí zástupci žalobce, šlo o účinné doručení.

Soud se neztotožňuje ani s další námitkou žalobce, týkající se zastavení řízení, když žalobce namítá, že předmětného přestupku se měl dopustit 9.2.2011, rozhodnutí mu nebylo správním orgánem správně doručeno a tudíž nemohlo nabýt právní moci. Pokud se jedná o námitku týkající se doručení rozhodnutí, pak soud odkazuje na výše uvedené. Pokud se jedná o lhůtu jednoho roku, pak dle § 20 odst. 1 věta před středníkem zák. č. 200/1990 Sb. přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. V daném případě žalobce se dopustil přestupku 9.2.2011 žalovaný ve věci rozhodl 7.2.2012, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci 8.2.2012. Žalovaný tedy rozhodl před uplynutím lhůty jednoho roku. Namítal-li žalobce, že žalovaný neprojednal řádně předmětný přestupek do zákonem určené doby a předmětné rozhodnutí je tak v rozporu se zákonem. Soud uvádí, že věc nelze posoudit jinak, než že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. února 2012, tedy ještě před zánikem odpovědnosti za přestupek a zcela v souladu se zákonem.

Přestupek byl projednán v zákonem určené době, přičemž tomu, aby přestupek mohl být projednán dříve, bránil sám žalobce, tím, že se nedostavoval k ústnímu jednání, opakovaně žádal o odročení jednání.

Z obsahu správního spisu lze dovodit, že přestupek nebyl dříve projednán jen z důvodů obstrukcí žalobce.

Krajský soud konstatuje, že v důsledku nedodržování nejvyšší dovolené rychlosti dochází k častým dopravním nehodám. Tím, že obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 51 km/h (respektive o 47 km/h) než je v daném úseku dovoleno mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Podle ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek poškozen v disciplinárním řízení. Ust. § 22 odst. 7 přestupkového zákona současně stanoví, že za spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2, přestupkového zákona, se uloží sankce pokuty od 5.000 Kč do 10.000 Kč, a dále sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu od 6 měsíců do 1 roku. Z dikce ustanovení vyplývá, že sankce pokuty a zákazu činnosti se ukládají kumulativně, alternativní výběr sankce tedy není ze zákona možný. Ust. § 22 odst. 12 přestupkového zákona pak stanoví, že od uložení sankcí není možné v předmětném případě upustit. Projednávající správní orgán byl tedy povinen uložit sankce pokuty a zákazu činnosti v zákonem stanovených mezích. Při úvaze o výši uložených sankcí správní orgán přihlédl k prokázané rychlosti žalobce, kterou řídil vozidlo

v úseku, kde dochází k častým dopravním nehodám, k okolnostem zřejmým ze spisového materiálu a zejména k výpisu z evidenční karty řidiče, ze které vyplývá, že obviněný byl v minulosti opakovaně postižen za nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti, proto byly uloženy sankce, jak je uvedeno ve výroku. Žalobce se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil.

Právní úprava přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o přestupcích je totožná s právní úpravou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu, účinnou ode dne 1.8.2011, kdy nedošlo ke snížení nebo jinému zmírnění sankcí, které lze za předmětný přestupek uložit.

K tvrzení žalobce, že je pro něj osobně situace, kdy byl postižen trestem zákazu činnosti krajně nepříjemná, neboť ke svému povolání potřebuje řidičské oprávnění, proto jeho odebrání má pro něj existenční následky a uložená sankce je tak pro něj značně citelná, soud uvádí, že sankce za spáchaný přestupek byla uložena v rámci zákona.

Krajský soud po zhodnocení skutkového stavu a platné právní úpravy dospěl tehdy k závěru, že žalobce se dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu, když v projednávané věci překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu mimo obec o 51 km a v obci o 47 km/hod., čímž naplnil jak formální (zaviněné protiprávní jednání – překročení rychlosti stanovené zákonem i materiální (ohrozil zájem společnosti - bezpečnost provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou) znaky přestupku. Formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i materiální znaky viz rozsudek NSS 4 As 67/2013/. Tato konstrukce neplatí (formální znaky přestupku nenaplňují materiální stránku) jen za významných okolností. V daném případě žalovaný nehodnotil naplnění materiální stránky přestupku pouze podle míry překročení rychlosti, ale ztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, který konstatoval, že žalobce řídil vozidlo v úseku, kde dochází k častým dopravním nehodám, i k výpisu z evidenční karty řidiče, ze které vyplývá, že byl v minulosti opakovaně postižen za nedodržení nejvyšší povolené rychlosti. V projednávané věci nebyly dány významné okolnosti, které by vylučovaly zásadu, že v běžných případech naplnění formálních znaků přestupku je naplněna i materiální stránka.

Správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlížely při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem.

Krajský soud považuje výrok rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7.2.2012 za správný, odpovídající zákonu. Žalobu pak považuje soud za nedůvodnou. Soud se ztotožňuje i s odůvodněním rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Pokud se jedná o uloženou sankci, tak ta se jeví přiměřená, odpovídající zákonu.

Výrok o nákladech řízení před správním orgánem je odůvodněn ustanovením § 79 odst. 1 přestupkového zákona, kdy povinnost uhradit náklady řízení se stanoví obviněnému, který byl přestupkem uznán vinným, a to paušální částkou 1.000,- Kč dle ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Po provedeném řízení a hodnocení důkazů /§ 77 s.ř.s./ soud žalobu z důvodů výše uvedených zamítl, neboť není důvodná /§ 78 odst. 7 s.ř.s./. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Účastníkům řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30.9.2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně